



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobkyně: **Marius Pedersen a. s.**, IČO: 42194920,
sídlem Průběžná 1940/3, 500 09 Hradec Králové,
zastoupená advokátem JUDr. Františkem Divíškem,
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

Obec Vysoká Pec
sídlem Vysoká Pec 46, 431 59 Vysoká Pec,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. MZP/2019/530/441,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 1. 4. 2019, č. j. MZP/2019/530/441, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. MZP/2019/530/441, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2018, č. j. 3283/ZPZ/2008/IP-23/Z13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 19a odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“) změněno rozhodnutí o zbytku věci – podstatná změna č. 13 integrovaného povolení pro zařízení „Skládka Vysoká Pec“ společnosti Marius Pedersen a. s., sídlem Průběžná 1940/3, 500 09 Hradec Králové, IČO: 4219 49 20, které bylo vydáno Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, dne 28. 1. 2004, č. j. 7417/03/ZPZ/IP-23.5/Sk se změnami ze dne 19. 7. 2006, č. j. 1328/05/ZPZ/IP-23/Z1/Sk, ze dne 10. 4. 2007, č. j. 1012/ZPZ/07/IP-23/Z2/Rc, ze dne 24. 1. 2008, č. j. 233/ŽPZ/08/IP-23/Z3/Rc, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z4/Tom, ze dne 14. 7. 2009, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z5/Tom, ze dne 23. 11. 2009, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z6/Tom, ze dne 15. 12. 2010, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z7/Tom, ze dne 26. 5. 2011, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z8/Tom, ze dne 12. 12. 2011, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z9/Tom, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z10/Tom, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z11/Tom, ze dne 17. 6. 2013, č. j. 3283/ŽPZ/08/IP-23/Z12/Tom, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 3283/ZPZ/2008/IP-23/Z13-v části věci/Sk, ze dne 14. 11. 2017, č. j. 4241/ŽPZ/2017/IP 23/Z14/Kal a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1105/ZPZ/2018/IP-23/Z15/Kal.
2. V podstatné změně č. 13 integrovaného povolení pro zařízení „Skládka Vysoká Pec“ v kapitole 3. - Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady, byly stanoveny nové podmínky 3. 1. 11. až 3. 1. 14. integrovaného povolení, které zní takto:
 - 3. 1. 11. - Jakékoliv výrobky mohou být používány jako technologický materiál na zajištění skládky za účelem technického zabezpečení skládky pouze v rozsahu stanoveném projektovou dokumentací schválenou krajským úřadem a pouze v případě, že ke stejnému účelu nebude podle schváleného provozního řádu či schválené projektové dokumentace možno využít odpadů.
 - 3. 1. 12. - Využívání odpadů pro vytváření konstrukčních prvků nových částí skládky je nepřípustné, vyjma pneumatik.
 - 3. 1. 13. - Provozovatel není oprávněn při převážení odpadu a jeho zavedení do provozní evidence měnit jeho druhové zařazení dle katalogu odpadů, pokud jeho zařazení (katalogové číslo) deklarované předávajícím neodpovídá skutečnosti. V takovém případě je provozovatel povinen postupovat dle podmínky 3.1.3. integrovaného povolení.
 - 3. 1. 14. - Provoz zařízení se závazně řídí schváleným provozním řádem, nejsou-li podmínkami tohoto rozhodnutí upravena závazná pravidla odlišně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

3. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobkyně konstatovala, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí a považuje ho za nesprávné a nezákonné.
5. První okruh žalobních námitek se týkal nově uložené podmínky v bodě 3. 1. 11. integrovaného povolení. Žalobkyně byla přesvědčena, že tato podmínka je v rozporu s ústavním pořádkem, neboť nad rámec ústavních kautel žalobkyni ukládá omezující povinnosti. Upozorňovala na to, že s tímto argumentem se nevypořádal ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný, který pouze v napadeném rozhodnutí zopakoval, že podmínka 3. 1. 11. vychází ze závazné části Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval ani na tvrzení žalobkyně, že správním orgánem poukazovaná závazná část Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje a vyhláška Ústeckého kraje č. 2/2016, jsou v rozporu s § 43 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“). S ohledem na to považovala žalobkyně prvostupňové i žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně totiž neměla možnost dozvědět se, z jakých konkrétních důvodů nelze její argumentaci přisvědčit.
6. Žalobkyně dále poukazovala na skutečnost, že zákon o odpadech a vyhláška č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládkách a jejich využívání na povrchu terénu (dále jen „vyhláška č. 294/2005 Sb.“) a vyhláška č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „vyhláška č. 383/2001 Sb.“) upravují výlučně podmínky pro ukládání odpadu jako technologického materiálu na zajištění skládky za účelem technického zabezpečení skládky, nikoliv podmínky pro použití jakýchkoliv jiných materiálů pro uvedený účel. Použití výrobků či certifikovaných materiálů k technickému zabezpečení skládky není legislativně omezeno. Použití vhodných výrobků je možné v libovolném množství, a to čistě v závislosti na momentálních provozních požadavcích na zabezpečení bezproblémového provozu skládky. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na znění čl. 3 odst. 3 a 4 Ústavy České republiky a dále čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, v nichž jsou vymezeny základní principy právního státu. Žalobkyně měla za to, že stanovení podmínky 3. 1. 11., pro níž není dáno konkrétní zákonné oprávnění, překračuje meze výkonu státní moci, a je tudíž v rozporu s ústavním pořádkem.
7. Žalobkyně dále zdůraznila, že žalovaným v napadeném rozhodnutí zmiňovaný Plán odpadového hospodářství Ústeckého kraje je vyhláškou, a jako takový musí být vydán v souladu a v mezích právního předpisu vyšší právní síly. V daném případě v mezích zákona o odpadech, při dodržení ústavně právních limitů plynoucích z Ústavy České republiky a Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně měla za to, že podmínka stanovená v bodě 3. 1. 11. integrovaného povolení je v rozporu s čl. 26 Listiny základních práv a svobod, jelikož omezuje žalobkyni při výkonu její podnikatelské činnosti. Toto omezení spočívá v omezení svobodné volby materiálu, který hodlá v rámci svého podnikání použít. Oporu pro stanovení předmětné podmínky poté nelze podle žalobkyně nalézt ani v § 78 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, podle kterého krajský úřad může udělení souhlasu k provozování zařízení vázat na podmínky. Jakákoliv podmínka nemůže být totiž bezbřehá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Žalobkyně rovněž namítala, že podmínka 3. 1. 11. je formulována tak, že podle schváleného provozního řádu či schválené projektové dokumentace nebude možné odpad využít. Podmínka je formulovaná příliš obecně, neurčitě, není z ní zřejmé, v jaké konkrétní situaci se odpad stává nepoužitelným a nevyužitelným. V tomto kontextu žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci králové ze dne 4. 5. 2015, č. j. 52 A 17/2015-101, a konstatovala, že i z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť akceptovalo nepřezkoumatelnou podmínku 3. 1. 11.
9. Dále žalobkyně odkázala na znění § 43 odst. 5 zákona o odpadech a uvedla, že závazná část plánu odpadového hospodářství kraje má stanovit opatření pro předcházení vzniku odpadů a opatření k dosažení preferovaných způsobů nakládání s odpady. Namítala, že podmínka č. 3. 1. 11. není opatřením ve shora uvedeném smyslu zvláštní části plánu odpadového hospodářství kraje. Zároveň považovala za nezákonnou zvláštní část Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje, na níž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval, neboť je v rozporu s vymezením toho, co má obecně závazná část plánu odpadového hospodářství kraje obsahovat. Žalobkyně byla přesvědčena, že pokud žalovaný vydal napadené rozhodnutí s odkazem na Plán odpadového hospodářství Ústeckého kraje, zatížil své rozhodnutí nezákonností. Za nepřijatelnou považovala poté argumentaci žalovaného, že podmínka stejného znění byla vložena též do integrovaného povolení společnosti CELIO a. s.
10. Druhý okruh v žalobě uplatněných námitek se vztahoval k podmínce 3. 1. 12. integrovaného povolení, která stanoví, že využívání odpadů pro vytváření konstrukčních prvků nových částí skládky je nepřípustné, vyjma pneumatik. Žalobkyně měla za to, že předmětná podmínka je v rozporu se zákonem o odpadech, vyhláškou č. 294/2005 Sb., a také s dotčenými body normy ČSN 83 8030 Skladování odpadů – Základní podmínky pro navrhování, výstavbu a provoz skládek (dále jen „norma ČSN 83 8030“).
11. Konstatovala, že konstrukční prvky skládky jsou podle normy ČSN 83 8030 definovány v bodě 10. 7. jako prvky, které zajišťují stabilitu, oddělení skládkového tělesa od okolního prostředí, odvádění průsakových vod a skládkového plynu. Žalobkyně konstrukční prvky buduje na začátku výstavby a dále při provozu první fáze v případě rozšiřování skládky a ve druhé fázi provozu skládky. Dále žalobkyně uvedla, že příkladem přímého rozporu napadeného rozhodnutí s normou ČSN 83 8030, je i rozpor s jejím bodem 8. 2. 2. v oblasti prvků plošné drenáže pro odvod výluhových vod, který je vždy jedním ze stavebních prvků nové etapy skládky a možnost použití odpadů pro ni je explicitně uvedena v normě.
12. Z normy ČSN 83 8030 podle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že některé prvky jsou budovány také během provozu první fáze skládky, tj. během ukládky odpadu, ale některé také během druhé fáze skládky. Neplatí tedy úvaha správního orgánu I. stupně, o provedení či založení těchto prvků před zahájením první fáze. Za nepravdivé lze považovat tvrzení o nutnosti budování těchto prvků výhradně z materiálů či výrobků v souladu s § 156 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). K tomu podotkla, že při výstavbě skládky, a to před zahájením provozu první fáze skládky, je možné využití odpadů. Například minerální těsnění nové etapy skládky může být budováno ze zemin či jílu, které podle § 2 odst. 3 zákona o odpadech naplňují definici odpadu (vytěžené zeminy či jíly, které nejsou použity v místě jejich vzniku). Takový odpad, žalobkyní přijatý, poté může být využit jako vhodný materiál pro konstrukci minerálního těsnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Dále žalobkyně poukázala na znění § 3 odst. 1 vyhlášky č. 294/2005 Sb., a uvedla, že předmětné ustanovení odkazuje na normu ČSN 83 8030, kterou považuje za určující mimo jiné pro umístění a technické zabezpečení provozu skládek. Zároveň odkázala na znění § 156 odst. 1 stavebního zákona. Dané ustanovení stavebního zákona považovala za obecné, před nímž má přednost § 3 odst. 1 vyhlášky a norma ČSN 83 8030. Pokud pak norma ČSN 83 8030 umožňuje (v souladu s vyhláškou) použití odpadu do konstrukčních prvků skládky, jedná se o zákonný a přípustný postup při umístění a technickém zabezpečení skládky odpadů. Správní orgány pak nemají oprávnění tuto zákonnou možnost limitovat a omezit, jelikož žádný právní předpis jim toto výslovně neumožňuje. Pokud tedy prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí omezují žalobkyni v použití odpadů pro konstrukční prvky skládky, jedná se o omezení, které je v rozporu s čl. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 26 Listiny základních práv a svobod.
14. Účelem dotčeného ustanovení normy ČSN 83 8030 je dle názoru žalobkyně pouze faktické upřesnění pojmů jejich rozdělením na prvky technického zabezpečení skládky, které slouží k zabezpečení provozu první fáze skládky a na prvky konstrukční, které souvisí s výstavbou skládek, a to před zahájení první fáze, během jejího trvání a během provozu fáze druhé. V případě využívání odpadů pro konstrukční vrstvy se dle právního názoru žalobkyně nejedná o odpady na technické zabezpečení skládky a tudíž je není možné započítávat do maximálního celkového množství odpadů, za který se neplatí poplatky v daném kalendářním roce, ale mělo by na tyto být nahlíženo jako na odpady využívané buď na povrchu terénu, nebo v rámci druhé fáze skládky (výstavba rekultivačních vrstev popř. systémů odplynění), které režimu odvodu poplatků vůbec nepodléhají. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na bod 7.2.3. normy ČSN 83 8035, který ovšem v aktuálním znění této normy obsažen není, tedy žalobkyně odkazuje na neexistující znění normy ČSN 83 8035.
15. Třetí a poslední okruh žalobních námitek směřovala žalobkyně proti stanovení podmínky 3. 1. 13. integrovaného povolení. Namítala, že žalobou napadené rozhodnutí staví na tom, aby bránilo znehodnocení informačního systému odpadového hospodářství (dále jen „ISOH“), ovšem nijak nereaguje na právně relevantní argumentaci žalobkyně, že podmínka 3. 1. 13. je v rozporu s § 16 odst. 4 zákona o odpadech. V tomto směru považovala žalobkyně žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
16. Žalobkyně upozorňovala na to, že § 16 odst. 4 zákona o odpadovém hospodářství stanoví, že na každou oprávněnou osobu, která převezme do svého vlastnictví odpady od původce, přecházejí povinnosti původce podle odstavce 1 tohoto ustanovení, s výjimkou písmene i). Provozovatel zařízení tedy musí zařadit odpad podle jeho skutečných vlastností, jelikož na něj podle § 16 odst. 4 zákona o odpadech po převzetí odpadu do vlastnictví přecházejí povinnosti původce odpadu. Není tedy možné zachovávat nesprávné zařazení odpadu provedené původcem odpadů, který odpad do zařízení dopravil sám či prostřednictvím sjednaného dopravce. Navrhovaná podmínka je tak v přímém rozporu s § 16 odst. 4 zákona o odpadech, tudíž je nezákonná a nezákonné je tak i žalobou napadené rozhodnutí.
17. K tomu žalobkyně konstatovala, že právě tím, že provozovatel skládky opraví zařazení odpadu, zabezpečí, aby evidence v ISOH odpovídala skutečnosti. K reálnému zkreslení evidence by došlo, pokud by provozovatel skládky vědomě neopravil zařazení odpadu a ponechal v evidenci ISOH chybný a nesprávný údaj. Tedy použitá argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného je ze své podstaty chybná a nesprávná, a žalobou napadené rozhodnutí nezákonné.

18. Za nesprávný žalobkyně považovala i názor žalovaného, že jakožto provozovatel skládky není oprávněna k převzetí chybně zařazených odpadů s odkazem na bod 3. 1. 3. platného integrovaného povolení a ustanovení § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb. Žalobkyně měla za to, že povinnost provozovatele odmítnout přijetí byť chybně zařazeného odpadu, jestliže takový druh odpadu může být podle platného souhlasu k provozování zařízení a integrovaného povolení přijat do zařízení skládky, nevyplyvá ani z bodu 3. 1. 3. platného integrovaného povolení, ani z § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb.
19. Závěrem žalobkyně podotkla, že podmínku 3. 1. 13. považuje v praxi za nesplnitelnou. Při přijetí odpadu na skládku totiž při prohlídce prováděné v souladu s příslušnými právními předpisy a rozhodnutími nemusí být ve všech případech vůbec provozovatel skládky schopen rozpoznat nesprávné zařazení odpadu, když k tomu může dojít až později při nakládání s odpadem již přijatým. Žalobkyně namítala, že nesplnitelná podmínka nemůže být uložena a pokud žalobou napadené rozhodnutí aprobovalo takovouto podmínku, jedná se o rozhodnutí, které je v rozporu s čl. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny základních práv a svobod, jelikož je vydáno mimo meze státní moci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě trval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, že obecně závazná vyhláška Ústeckého kraje č. 2/2016 je protiústavní, konstatoval, že předmětem odvolacího řízení probíhajícího podle správního řádu není řešení otázky protiústavnosti předmětné obecně závazné vyhlášky.
21. K uložené podmínce 3. 1. 11. integrovaného povolení žalovaný poté odkázal na závaznou část Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje pro období 2016 – 2025, zařazeného v příloze obecně závazné vyhlášky Ústeckého kraje č. 2/2016 v části 4. závazná část, v kapitole 4. 2. Cílem tohoto opatření je v první řadě bránit hojně rozšířenému obcházení povinnosti vybírat a odvádět poplatek ve smyslu § 21 odst. 1 písm. d) zákona o odpadech nepřiznaným skládkováním odpadů, maskovaným jako údajné používání rozličných výrobků (neboli tzv. neodpadních materiálů) na skládce. Přestože tyto materiály jsou na skládku přijímány vždy za úplaty, v rozporu s § 3 odst. 1 zákona o odpadech jsou nepravdivě deklarovány jako „neodpadní materiály“ či „výrobky“, aby za jejich uložení na skládku nemusel být vybrán a odveden poplatek, nemusela o něm být vedena evidence a nemusely být ohlašovány (§ 39 odst. 1, 2 a 4 zákona o odpadech). Tím dochází k daňovým únikům, ke znehodnocování evidence odpadů, k deformaci konkurenčního prostředí na trhu služeb v oblasti nakládání s odpady a k obcházení hierarchie nakládání s odpady ve prospěch nepřiznaného skládkování odpadů. Uvedené opatření brání také tomu, aby byly k technickému zabezpečení skládek zbytečně používány výrobky a primární suroviny všude tam, kde lze ke stejnému účelu úspěšně využít odpadů, které by jinak musely být odstraněny. Proto je zařazení takového opatření do závazné části krajského plánu odpadového hospodářství plně v souladu s ustanovením § 43 odst. 5 věty první zákona o odpadech, podle něhož má závazná část plánu odpadového hospodářství obsahovat mimo jiné právě opatření k dosažení preferovaných způsobů nakládání s odpady. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že tato opatření jsou v Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje obsaženy protiprávně. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaný se rovněž neztotožnil ani s argumentací žalobkyně, že závazná část Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje je v rozporu s čl. 3 Ústavy, s čl. 2 a 26 Listiny základních práv a svobod. Opatření Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje žalobkyni na jejích právech neomezuje a do závazné části plánu odpadového hospodářství bylo zařazeno v souladu s § 43 odst. 5 zákona o odpadech.

22. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkami žalobkyně směřujícími proti stanovení podmínky 3. 1. 12. integrovaného povolení. Konstatoval, že odpady lze na skládce využívat výhradně a pouze jako technologický materiál na zajištění skládky za účelem technického zabezpečení skládky (§ 45 odst. 3 zákona o odpadech). Pojem technického zabezpečení definuje norma ČSN 83 8030 (bod 10.5 a bod 10.7.). Jen jedna pětina odpadů využitých právě a pouze k tomuto účelu je osvobozena od poplatku, zatímco ze všech ostatních odpadů přijatých na skládku - ať byly přijaty k jakémukoliv účelu a jakkoliv přitom nazvány, je provozovatel povinen poplatek vybrat a odvést zákonným příjemcům. Takový konstrukční prvek může být totiž budován pouze z materiálů určených projektovou dokumentací, schválenou krajským úřadem podle podmínky č. 3. 2. 18 a 3. 2. 19 platného integrovaného povolení tak, aby splňovaly beze zbytku podmínky bodu 7.2.3 normy ČSN 83 8035.
23. Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že budování konstrukčních prvků se nemusí řídit § 156 stavebního zákona, protože konstrukční prvky jsou budovány po celou dobu provozu skládky. Závaznost stavebního zákona pro provádění stavby skládky, včetně jednotlivých konstrukčních prvků skládky (ČSN 83 8030, bod 10.7) se nemůže odvíjet od toho, v jaké fázi provozu jsou tyto konstrukční prvky budovány, neboť bez ohledu na to, v jaké fázi provozu se nachází, je skládka stavbou, jejíž umístění i provedení podléhá rozhodnutí stavebního úřadu a jejíž integrální součástí jsou konstrukční prvky skládky. Z toho plyne, že tak jako pro každou stavbu, musí být i pro stavbu skládky použity pouze výrobky, materiály a konstrukce odpovídající přinejmenším požadavkům § 156 odst. 1 stavebního zákona, a tak jako každá stavba, i skládka musí být provedena podle § 160 odst. 2 stavebního zákona v souladu s projektovou dokumentací ověřenou v řízení podle stavebního zákona.
24. Žalobkyně u této podmínky integrovaného povolení zmiňuje také pojem „konstrukční vrstvy“, který neodpovídá závazné terminologii, pokud měla na mysli využívání odpadů pro budování uzavíracích vrstev ve druhé fázi provozu skládky, pak takové činnosti se předmětná změna integrovaného povolení vůbec netýká. Ohledně žalobní námitky, týkající se odkazu na technické normy ČSN 83 8035, které by dle tvrzení žalobkyně nemělo být v jejím aktuálním znění obsaženo, žalovaný uvedl, že pracoval s textem normy ČSN 83 8530 – Skládkování odpadů – Uzavírání a rekultivace skládek s datem vydání 1. 7. 2018 a účinné od 1. 8. 2018, přičemž dle informací dostupných na webových stránkách České agentury pro standardizaci je výše uvedená norma účinná beze změn i k dnešnímu datu.
25. Na podporu shora uvedených tvrzení, týkajících se využití odpadu na technologické zabezpečení skládky či konstrukční prvky skládky žalovaný upozornil na znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2019, sp. zn. 11 A 20/2017.
26. Žalovaný dále nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, že se nevypořádal s její odvolací námitkou, že podmínka 3. 1. 13. integrovaného povolení je v rozporu s § 16 odst. 4 zákona o odpadech. Žalovaný byl přesvědčen, že uvedená argumentace žalobkyně byla vypořádána jak prvoinstančním rozhodnutím, tak i rozhodnutím žalovaného, když bylo žalobkyni Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opakovaně vysvětleno, a to právě rozhodnutím žalovaného, že tato podmínka ji nijak nezavazuje k vědomému pokračování v chybném zařazování odpadu, a tudíž ani k porušování povinnosti dle § 16 odst. 4 zákona o odpadech, neboť podle platného znění integrovaného povolení není žalobce oprávněn chybně zařazený odpad vůbec přijmout, a to vzhledem k podmínce 3. 1. 3.

27. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že příjem odpadu, který je původcem nesprávně zařazený, není jednoznačně zakázán, to však neznamená, že je takové jednání správné, zejména pak ve spojení s § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb., a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady.
28. Žalovaný také uvedl, že z § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2005 Sb., nelze dovodit, že by dodavatelem chybně zařazený odpad neměl být přijat na skládku. S tímto tvrzením žalovaný nesouhlasí, protože obecně závazný předpis stanoví, že odpady je možné na skládku přijímat podle druhu a kategorie odpadu, pak pod pojmy druh a kategorie je třeba jednoznačně chápat jen takový druh a jen takovou kategorii, které byly danému odpadu přiřazeny v souladu s § 6 zákona o odpadech, s vyhláškou č. 93/2016 Sb., o Katalogu odpadů a postupem v nich uvedeným. Z toho plyne, že pokud žalobce vědomě přijme odpad podle jiného druhu a jiné kategorie než jsou ty, které odpadu přísluší podle citovaných právních ustanovení, nepochybně se dopustí porušení tohoto obecně závazného předpisu a proto je vědomé přijetí chybně zařazeného odpadu na skládku protiprávní. Žalovaný též nesouhlasil s argumentací žalobkyně, že podmínka 3. 1. 13. integrovaného povolení je nesplnitelná, protože při přejímce odpadu nemůže nesprávné zařazení odpadu rozeznat. Riziko omylu zajisté nelze nikdy vyloučit, ale těžko může být důvodem pro akceptaci přijímání chybně zařazených odpadů na skládku jako běžné praxe, a pro zcela nesystémové řešení vad v zařazování odpadů, které mohou být systémově a bez devastujících následků pro státní informační systém o odpadech napraveny pouze tam, kde vznikly tj. u původce odpadu, nikoliv u žalobkyně na skládce.
29. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

30. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
31. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
32. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. Primárně se soud zabýval žalobkyní tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
34. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
35. Žalobkyně v daném případě vytýkala správnímu orgánu I. stupně a žalovanému, že se nijak nevypořádali s její argumentací, a to že podmínka stanovená v prvostupňovém rozhodnutí pod bodem 3. 1. 11. byla stanovena v rozporu s ústavním pořádkem, neboť nad rámec ústavních kautel ukládá žalobkyni omezující povinnost. Žalovanému poté vytýká, že se nevyjádřil k jejím odvolacím námitkám, že správními orgány poukazovaná závazná část Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje, která je součástí vyhlášky Ústeckého kraje č. 2/2016, je v rozporu s § 43 odst. 5 zákona o odpadech, a že podmínka stanovená pod bodem 3. 1. 13. prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 16 odst. 4 zákona o odpadech.
36. Soud prostudoval prvostupňové rozhodnutí a musí přisvědčit žalobkyni, že se správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval žalobkyní tvrzeným rozporem podmínky 3. 1. 11. s Ústavou České republiky, ačkoliv jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně na tento rozpor upozorňovala ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018, kde shodně jako v podané žalobě argumentovala tím, že podmínka stanovená pod bodem 3. 1. 11., byla stanovena v rozporu s čl. 2 a čl. 3 odst. 3 a 4 Ústavy. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je poté zřejmé, že žalovaný pochybení správního orgánu I. stupně nenapravit a ani on na námitky žalobkyně týkající se rozpornosti podmínky 3. 1. 11. s poukazovanými články Ústavy, ani na její námitky ohledně rozpornosti závazné části Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje s § 43 odst. 5 zákona o odpadech nereagoval, a to ačkoliv je žalobkyně uplatnila i v podaném odvolání. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný k samotné podmínce 3. 1. 11. uvedl, že byla správním orgánem prvního stupně dostatečně odůvodněna a vyřešena. Podotkl, že „svůj názor, který uvedl v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 5. 2018, č. j. MZP/2018/530485, nezměnil a znovu na něj odkazuje.“ Zároveň upozornil žalobkyni, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podmínka 3. 1. 11. je již ve stejném znění vložena do integrovaného povolení společnosti CELIO a. s., a že zařazení této podmínky vyplývá přímo z obecně závazného předpisu, kterým je vyhláška Ústeckého kraje č. 2/2016, kde je v kapitole 2 zařazeno opatření ve znění: „nepoužívat na skládkách výrobky k účelům, k nimž lze podle platného provozního řádu a schválené projektové dokumentaci využít odpady.“ Soud má za to, že takovéto vypořádání žalobkyní uplatněných námitek, rozhodně nelze považovat za řádné a přezkoumatelné. Žalovaný v podstatě žádnou relevantní argumentaci, kterou by vyvrátil námitky žalobkyně, nepředestřel, ačkoliv je to naprosto stěžejní pro osvětlení toho, na základě čeho bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

37. Soud podotýká, že by nebylo pochybením žalovaného, pokud by ohledně vypořádání odvolacích námitek odkázal na své dřívější rozhodnutí, pokud by vedle řádné specifikace rozhodnutí číslem jednacím, také řádně identifikoval odvolací námitku, kterou takto vypořádává a způsob jejího vypořádání. Odkazy na jiná rozhodnutí mají smysl tehdy, pokud se žalovaný plně ztotožňuje s vypořádáním konkrétní opakovaně uplatněné námitky a nemělo by žádného významu uvedenou argumentaci kopírovat do dalšího rozhodnutí, anebo též tehdy, pokud odvolatel uplatňuje totožné odvolací námitky a odvolací orgán se jimi již dostatečně v předchozím řízení zabýval. Avšak vždy, když žalovaný přistoupí k odkazu na jiné své rozhodnutí, nebo případně na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl by identifikovat námitku, na jejíž vypořádání odkazuje, a zároveň by měl do napadeného rozhodnutí vtělit závěr, který byl v odkazovaném rozhodnutí přijat, případně by mělo vypořádání uplatněné námitky z odkazovaného rozhodnutí jasně vyplývat. Takto ale žalovaný nepostupoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem ani nepředestřel, jaké jsou odvolací námitky žalobkyně vztahující se k podmínce 3. 1. 11. Pouze konstatoval, že žalobkyně považuje podmínku 3. 1. 11. za nedůvodnou a navrhuje, aby nebyla stanovena. Žalovaný nespecifikoval, s jakou argumentací žalobkyně se již v odkazovaném rozhodnutí vypořádal a s jakým závěrem. Postup žalovaného, který se k námitkám žalobkyně vyjádřil tak, že svůj názor, který již uvedl v svém jiném rozhodnutí, nezměnil, a to aniž by bylo z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se jednotlivými námitkami skutečně zabýval, nelze akceptovat. Absenci reakce žalovaného na tvrzení žalobkyně, soud považuje za rozpornou s výše citovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu ohledně přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, a odůvodnění žalovaného pak v tomto smyslu za zcela nedostatečné, a tudíž nepřezkoumatelné.
38. Po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí soud dále shledal, že žalovaný se nezabýval ani další žalobkyní v odvolání uplatněnou námitkou, a to že podmínka 3. 1. 13 - „Provozovatel není oprávněn při přejímce odpadu a jeho zavedení do provozní evidence měnit jeho druhové zařazení dle katalogu odpadů, pokud jeho zařazení (katalogové číslo) deklarované předávajícím neodpovídá skutečnosti. V takovém případě je provozovatel povinen postupovat dle podmínky 3.1.3. integrovaného povolení.“, je v rozporu s § 16 odst. 4 zákona o odpadech, a že žalobkyně tedy není oprávněna odmítnout přijetí odpadu na skládku, pokud je chybně zařazeno původcem odpadu. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k podmínce 3. 1. 13 opětovně uvádí, že „dosavadní praxe odvolatele, při níž mění původní zařazení odpadů přijímaných na skládku dle své volné úvahy, znehodnocuje data ISOH, shromažďovaná při evidenci a ohlašování odpadů, znemožňuje sledování odpadových toků i souhrnné bilance odpadů pro potřeby kontroly a plánování odpadového hospodářství.“ V tomto kontextu odkázal na znění podmínky 3. 1. 3. integrovaného povolení a uvedl, že z něj sice jednoznačně nevyplývá, že příjem odpadu původcem nesprávně zařazeného je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přímo zakázán, ale z jeho znění jasně vyplývá, že se příjem takového odpadu nepředpokládá. Ani v tomto případě žalovaný nereagoval na žalobkyni v odvolání uplatněnou námitku. Pokud se touto námitkou žalovaný zabýval opakovaně, tj. rovněž již v rozhodnutí ze dne 16. 5. 2018, č. j. MZP/2018/530485, jak naznačuje jeho konstatování, že k uvedené podmínce „opětovně uvádí“, poté soud i v tomto případě musí znovu konstatovat, že nyní žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje specifikaci toho, čím se žalovaný v poukazovaném rozhodnutí zabýval, tedy jaké námitky byly žalovaným v tomto rozhodnutí vypořádány, a jak se s nimi vypořádal. Argumentace žalovaného, proč považuje tvrzení žalobkyně za mylné, je naprosto nedostatečná, resp. žalovaný nijak neosvětlil, proč tvrzení žalobkyně nelze přisvědčit.

39. S ohledem na uvedené soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný nedostal své povinnosti řádně se vypořádat s námitkami žalobkyně. Pro úplnost soud dodává, že vyjádření žalovaného není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí totiž nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, publ. pod č. 3077/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění, a nikoliv přes vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti.
40. Dále se soud zabýval námitkami žalobkyně, že podmínka 3. 1. 12. - „*Využívání odpadů pro vytváření konstrukčních prvků nových částí skládky je nepřípustné, vyjma pneumatik*“, byla stanovena v rozporu se zákonem o odpadech, vyhláškou č. 249/2005 Sb., a také s dotčenými body normy ČSN 83 8030, a to především s body 10. 7. a 8. 2. 2. neboť z jejich znění přímo nevyplývá, že některé konstrukční prvky nové etapy skládky nemohou být budovány z odpadů. Zároveň podle žalobkyně ani § 3 odst. 1 č. 294/2005 Sb., ani § 156 stavebního zákona nezakazují použití odpadů do konstrukčních prvků skládky. Obdobně žalobkyně argumentovala v průběhu celého správního řízení.
41. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že k samotnému meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí může přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku rozhodnutí správního orgánu. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení řádně formulovat své výhrady proti rozhodnutí správního orgánu (tzv. žalobní body). Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoli pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.
42. Soud si je vědom, že žalobkyně v nyní projednávané věci výslovně nenamítala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k podmínce 3. 1. 12, ale její uložení v rozporu se zákonem. Nicméně soud po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí zjistil, že napadené rozhodnutí, (jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně), postrádá řádné odůvodnění, proč byla podmínka 3. 1. 12 uložena, a z čeho z čeho správní orgán vycházel při jejím stanovení, což v daném případě brání věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti námitek žalobkyně. V takovém případě je soud oprávněn zrušit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobou napadené rozhodnutí z moci úřední pro vady řízení, které nebyly žalobkyní namítány. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84 a ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI. publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS).

43. Správní orgán I. stupně k uložení podmínky 3. 1. 12. a k výtkám žalobkyně uvedl, že musí přisvědčit žalobkyni, že nelze volně zaměňovat pojmy technického zabezpečení skládky a zřizování konstrukčních prvků skládky, a to s ohledem na obsah normy ČSN 83 8030, která je platná od října 2018 a ve smyslu § 3 odst. 1 č. 294/2005 Sb., je pro provozovatele skládek právně závazná. Poté stroze konstatoval, že „podmínka č. 3. 1. 12. byla stanovena tak, aby nebyla v rozporu s nově vydanými normami v oblasti skládkování odpadů, a to konkrétně s bodem 10. 7. ČSN 83 8030 a bodem 8. 2. 5. normy ČSN 83 80 33 Skládkování odpadů – Nakládání s průsakovými vodami ze skládek“ (dále jen „norma ČSN 83 8033“). Důvody, které vedly správní orgán I. stupně pro stanovení této podmínky v prvostupňovém rozhodnutí ovšem zcela chybějí. Stejně tak i reakce správního orgánu na námítky žalobkyně, že předmětná podmínka byla uložena v rozporu s body 10. 7. a 8. 2. 2. normy ČSN 83 8030, které vznesla ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018.
44. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí ke znění podmínky 3. 1. 12. uvedl, že „konstrukční prvky mohou být budovány pouze z materiálů určených projektovou dokumentací schválenou krajským úřadem podle podmínky č. 3. 2. 18. a 3. 2. 19. platného integrovaného povolení, tak aby splňovaly beze zbytku podmínky bodu 7. 2. 3. normy ČSN 83 8035.“ Uvedené ovšem podle názoru soudu neosvětluje, z čeho konkrétně správní orgán vycházel při stanovení podmínky 3. 1. 12. Soud totiž nemohl přehlédnout skutečnost, že podmínka č. 3. 2. 18. integrovaného povolení, které je součástí správního spisu, stanovuje povinnost týkající se přejímky vymezených druhů odpadů a podmínka č. 3. 2. 19 se zabývá využíváním odpadů při rekultivaci a uzavírání skládky. Z uvedeného tak nevyplývá zákaz užití jakéhokoliv odpadu (vyjma pneumatik) na vytvoření konstrukčních prvků nových částí skládky.
45. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí sice s odkazem na § 45 odst. 3 zákona o odpadech konstatoval, že odpady lze na skládce využívat pouze jako technologický materiál na zajištění skládky, a že „pojem technické zabezpečení definuje jasně norma ČSN 83 8030 a z této definice je zcela jasné, že s budováním konstrukčních prvků skládky nemá nic společného bod 10.5.“ Nicméně § 45 odst. 3 zákona o odpadech se vztahuje k povinnosti původce odpadu hradit poplatky za uložený odpad a pouhý odkaz na normu ČSN 83 8030 a konstatování, že se v ní nachází definice technického zabezpečení nelze považovat za řádné odůvodnění stanovené podmínky, obzvlášť za situace, kdy podmínka 3. 1. 12. se týká budování konstrukčních prvků nových částí skládky a nikoliv jejího technického zabezpečení. Soudu zároveň není zřejmé ani to, k čemu se váže argumentace žalovaného, že s budováním konstrukčních prvků skládky nemá nic společného bod 10. 5. normy ČSN 83 8030, když žalobkyně po celou dobu správního řízení namítala, že stanovená podmínka je v rozporu s body 10. 7. a 8. 2. 2. normy ČSN 83 8030.
46. Na požadavku, aby se žalovaný řádně vyjádřil, proč byla stanovena podmínka č. 3. 1. 12., a řádně odůvodnil, z čeho konkrétně vyplývá, že jako konstrukční prvek skládky nelze použít žádný odpad, vyjma pneumatik, je v daném případě nutné trvat, a to zaprvé z toho důvodu, aby žalobkyně porozuměla, proč v odvolacím řízení neuspěla. Zadruhé, jak již uvedl soud výše, je dodržení této povinnosti nezbytné z důvodu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

47. V tomto kontextu zdejší soud zdůrazňuje, že soud má za úkol přezkoumávat zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Správní soudnictví je formou soudní kontroly veřejné správy. Soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž však svou činností nenahrazuje prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57). Pokud z rozhodnutí správního orgánu v některé otázce nevyplývá, proč správní orgán postupoval tak, jak postupoval, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné. V daném případě správní orgány náležitě nezduvodnily uložení podmínky 3. 1. 12. Neosvětlily, proč použití jakéhokoli odpadu do konstrukčních prvků skládky není zákonem přípustné. Ve shora uvedených skutečnostech spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
48. Soud zároveň nemohl odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobkyně v žalobě uplatněné námitky vztahující se k podmínce 3. 1. 12., žalobkyně vznesla, jak ve svém vyjádření k podkladům řízení ze dne 2. 10. 2018, tak ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se s nimi ovšem ani implicitně nevypořádaly, čímž rovněž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.
49. Námitkami žalobkyně, že podmínka č. 3. 1. 11. je v rozporu s ústavním pořádkem, že závazná část Plánu odpadového hospodářství Ústeckého kraje a vyhláška Ústeckého kraje č. 2/2016 Sb., je v rozporu v § 43 odst. 5 zákona o odpadech, že není použití výrobků či certifikovaných materiálů k technickému zabezpečení skládky nijak legislativně omezeno, že podmínka 3. 1. 11. je nepřezkoumatelná, že byla podmínka 3. 1. 12. integrovaného povolení stanovena v rozporu se zákonem o odpadech, vyhláškou č. 249/2005 Sb., a také s dotčenými body normy ČSN 83 8030, a rovněž že byla v rozporu se zákonem uložena podmínka 3. 1. 13., která je nadto nesplnitelná, se soud nezabýval, neboť hodnocení shora uvedených námitok by bylo ze strany soudu předčasným, když je primárně na žalovaném, aby se s uvedenými námitkami vypořádal.
50. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se tedy muset zabývat námitkami žalobkyně uplatněnými v průběhu správního řízení a učinit o nich úvahu, stejně tak jako náležitě zdůvodnit uložení podmínky 3. 1. 12. Protože jsou daná pochybení odstranitelná i jen v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
51. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 9 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zástupce žalobkyně JUDr. Františka Divíška po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

52. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015- 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)